

Cuprins

<i>Notă asupra ediției</i> (George Ardeleanu)	5
<i>Repere biobibliografice</i> (Virgil Bulat)	7
<i>Tânărul Steinhardt: spre un partid al „moderaților violenți” și al „conservatorilor în trench-coat”</i> (George Ardeleanu)	19
<i>Beția de cuvinte 1934</i>	63
<i>În genul...</i>	
Lui Emil Cioran	71
Lui Constantin Noica	79
<i>Antologiei poezilor tineri</i>	93
Unui tânăr profesor sau unui student de la Facultatea de Filosofie și Litere din București	105
Dnei E. Marghita	113
Unui tânăr de stânga-dreapta	119
Lui Mircea Eliade	125
Lui Geo Bogza	137
Lui Petru Comarnescu	145
Unui tânăr doctor	163
Unei reviste de avangardă	179
Lui Eugen Relgis	185
Lui Sașa Pană	195
Unui autor de piese de teatru cu masse	199
Lui Ion I. Cantacuzino	213

Unui băiat serios	225
Lui Petre Bellu	233
Revistei <i>Cuântul liber</i>	249
Lui Mihail Ilovici	259

Addenda. În genul...

Revistei <i>Criterion</i>	283
Ziarului <i>Vremea</i>	289
Lui Eugen Ionescu	297

<i>Referințe critice</i>	307
<i>Indice de nume</i>	319
<i>Indice de titluri</i>	327
<i>Indice de locuri</i>	339

În genul lui... Emil Cioran*

-
- * Emil Cioran (1911-1995). Eseist și filosof. Până în 1934 – când apare *În genul... tinerilor* – colaborează în presa culturală a vremii: *Gândirea*, *Floarea de foc*, *Discobolul*, *România literară*, *AZI*, *Calendarul*, *Vremea*, *Rampa* etc. Singurul volum publicat până la apariția cărții lui N. Steinhardt este *Pe culmile disperării* (1934).

PAROXISMUL EROTICULUI DIABOLIC*

Capitol din volumul inedit ce va
apărea în curând:
ÎN ABISURILE HAOSULUI
NESFÂRȘIT

Aș vrea să mă rostogolesc pe câmpiile roșii ale vieții debordând de florile luminoase ale frământărilor organice. Să mă prăvălesc peste sisteme, rațiuni, motive și categorii, cu simțământul îmbătător că ciocotirea mea cuprinde totul și că agonia lumii erupe irezistibil în cărnurile mele aprinse. O ceață cenușie vrea să transcendă pulsațiile eternității din mine și din cosmos, individuală, rece, mecanică. Dar eu nu las cugetarea să se apropie, negativ, de maladia mea. Vreau

* Textul parodiat de Antisthios (N. Steinhardt) este, evident, volumul *Pe culmile disperării*, apărut în 1934 la Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”.

să trăiesc, fiind bolnav, sau să mor din senin în clipe de sănătate nebănuită, departe de toți și totuși în *mijlocul* lor.

Din neant se ridică flacăra ondulatorie a bucuriei nestăpânite. Problematika oamenilor serioși – substanțial diferiți – o vor întunecată de exteriorizări obiective. Dar viața nu este esențială și patetică decât în tragedia inaccesibilului uman. Viscerele, nu chelia. Ei vor gălăgia faptelor lor periferice și uită că *haosul râde satanic din mocirla luminărilor stinse ale nonexistenței totale*.

Elanul țâșnit din rădăcinile adâncului vegetal-organic atinge înălțimile aerului creator și începe să plângă deznadejdea himei eroice. Lacrimile lui sunt elementul în care se topește singurătatea izolării prezente. Sau râsul barbar, sângeros, al bestialității Erosului monstruos.

Vrei să mori înjunghiat pe piatra sângerândă a sacrificiilor depărtate și vechi? Vrei să trăiești în veci, cerșind la colț de stradă, în orașe viitoare, haotice și paralelipipedice? (Noaptea, focul e roșu.) De nu, viața e mediocritatea rațiunii zgomotoase!

Să șerpuie de-a lungul brațelor sângele neliniștit și de culoare închisă al extaticei clocotiri! De nu, poți să te duci să mănânci cu cuțit și furculiță pui la frigare; eu ofer –

intuitiv demonic – hoiturile rostogolite în untura grasă a păsărilor de pradă (untură ce cade greoi la stomac), prinse în lațurile frământării fără consistență – numai vibrații – în regiunile inaccesibile sănătății trufașe și tacâmurilor de argint.

Să plutești, fără punct de sprijin, în văzduh. De o parte și de alta, două frânghii groase te rod încet. Până la dispariție, până la contopire cu Eterul crud. Sufletul se ridică extatic în sus, în jos cad grăunțe de nisip viu, fluturi din pielea corpului tău. Doar în mijloc se ridică vibrând, din pulsațiile produse de frecarea nesfârșită – teribilă, nemai-pomenită, plenitudinea erotică.

Vreau să râd și să plâng numai la sfârșitul valorificărilor ciudate. Când, părăsind *totul*, intri, tu, în neantul eternității grozave.

Mii de ace îmi înțepă tălpile înroșite la focul sacru al simultaneității. Simt că îmi vine să crap și să sar... oriunde, numai în direcția geometrică a celor patru puncte cardinale nu. De ce n-o fac? Pentru că mi-e scârbă de luciditatea acțiunii. Îmi vine să vărs de ciudă că nu pot trăi în veșnicia ireductibilă. De ce nu vărs? Pentru că nu găsesc scui pătoarele tragismului cosmic, gălețile generozității putregaiului biologic.

Nu vreau decât sfâșiala melancoliei tulbure. „Cum nici în neant și nici în existență nu e salvare, praful să se aleagă

de această lume, cu toate legile ei eterne.” „Chiar dacă aş fi ales Dumnezeuul acestei lumi, mi-aş da imediat demisia.”¹

Când și de ce? Da sau nu? Absolut sau relativ? Jos sau sus? Cu sos sau friptură? Întrebări sterile, dincolo de care începe înțelegerea *lăuntrică* a femeii. La marginea patului sau la mijloc? Cu fereastra deschisă sau cu perdelele trase? Limitări ale minții, unde mai există finalitate, unde nu se consumă exaltarea suferinței cărnose a paradoxului!

Totuși, mișcare? Atunci vreau să urc (și nu să cobor) scările, în lumina verde a misterului. Fiecare treaptă e îngenuncherea ironiei receptive. Deznădejdea vârtejului fluid.

Pe margini, din butoaie (cu fund), înțelepți cu ochelari a căror dioptrie e potrivită de medici specialiști scâncesc subțire. Eu vreau strigătele ticăloase ale nemerniciei, scui-pate satanic de cei ce poartă ochelari *fără* prescripție medicală! Sublimul grotesc al miopului parșiv și orgolios care poartă un număr de presbit!

Fiecare pas înseamnă viziunea viitorului simfonic unde nu mai sunt criterii; entuziastul absurd se cocoată pe pomul înalt al tragicului irațional. De pe ultima treaptă, se vede universul grațios, în vârtejul melodiei fără morale. În față, pomul întunecat al nebuniei. Amețeală. Urlă vântul produs de curenții de aer din infinitul orb. Răcnete și zăpăceală, țipete și patos. Iubire demonică și nonechivalență intuitivă.

1. Aceste două fraze sunt autentice (*Pe culmile disperării*). Dar sunt mai dihai decât imitația mea. (Autorul)

Te prăbușești iluminat și autentic. Te individualizezi substanțial în cădere abruptă. Autodistrugere continuă *înăuntrul* lipsit de *forme*.

Este ceea ce vreau, care nu sunt înțelept și iubesc suferința sclipitoare din durere activă.

Dar oamenii nu mă înțeleg. Ei îmi citesc cuvintele, ce nu înseamnă nimic față de nopțile lungi de cumplită ardoare când mă cufund întreg în ciocotul simțurilor. Ceea ce am scris în ceasurile când negațiunea punca, indiferentă și ostilă, stavilă vitalității mele, totuși! Mărginită, lor le-a plăcut și, în loc să soarbă lichidul organic minunat și plin de înțeles sau celelalte produse ce ies din *trupul* meu la ceasuri diferite, s-au mulțumit cu proza mea.

Din milă pentru viața lor lipsită de sens, am consimțit să-mi tipăresc volumul și să iau premiul Fundațiilor Regale*, în loc să mă arunc de pe margini în prăpăștiile gândirii flămânde sau să mă usuc în specificul anonimului colectiv și fierbinte, perpelindu-mă în seri de vară, calde și grețoase, pe băncile grădinilor publice. În nebunia mea divin-absurdă ce *înțelege totul*, cu știu însă că acesta e numai primul pas. Oamenii sistematici mai cred în valoarea abstractă a literelor de tipar cu care își hrănesc corpurile închise și uscate. Va veni însă în curând ziua când adevărul fără de margini le va fi accesibil și, în locul cuvintelor depărtate, îmi vor cere ceea ce pot da mai bun. Atunci, voi

* În 1934, volumul *Pe culmile disperării* a fost distins cu Premiul Scriitorilor Tineri al Fundațiilor Regale.

Înceta să traduc din Bergson și din reviste germane și le voi da *din* mine. Atunci, cu mă voi prăvăli pe culmi neatinse ; zi și noapte îmi voi umple corpul pe *toate* părțile. Și când, neregulat ca valurile veșniciei, îl voi deșerta, ei vor sta jos pe plaiurile searbede cu gurile căscate. Iar de se va pierde ceva din ceea ce voi da afară, va fi cules de ei în cupe aurii ca amurgul societăților primare și intuitive și va fi mâncat, băut, ros, lins, respirat, sorbit, înghițit de ei, cu delectare divină în miros îmbătător, barbar, de viață.